

Sygn. akt VII U 1532/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2016 r. w Warszawie

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

z udziałem (...) Sp. k. w W.

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 13 sierpnia 2015 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż K. S. jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. k. w W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 22 kwietnia 2015r. do 31 lipca 2015r.

Sygn. akt VII U 1532/15

UZASADNIENIE

K. S. złożyła w dniu 21 września 2015 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 13 sierpnia 2015 r., nr: (...), stwierdzającej, że nie podlega ona, jako pracownik u płatnika składek (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona podniosła, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją, wskazując, że organ rentowy niesłusznie uznał, że stosunek pracy łączący ją z ww. płatnikiem składek nie był faktycznie realizowany. Skarżąca zaprzeczyła ustaleniom organu rentowego, jakoby umowa o pracę została zawarta dla pozorów, a praca nie była w rzeczywistości świadczona. Odwołująca zaznaczyła, że przed zatrudnieniem u ww. płatnika składek, prowadziła własną działalność gospodarczą, którą zawiesiła ze względu na upływ 2 -letniego okresu przewidującego możliwość opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne na preferencyjnych zasadach. Podkreśliła, że w 2013 r. w trosce o bezpieczeństwo rodziny, zawarła z Narodowym Funduszem Zdrowia umowę dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego, a składki z tego tytułu opłacał jej mąż M. S.. Wskazała, że nagła śmierć jej męża w styczniu 2015 r. i pozostawienie jej oraz jej nastoletniego dziecka bez środków do życia spowodowała, że znalazła się w bardzo trudnej

sytuacji osobistej i materialnej. Podała, że stres, pod którego silnym wpływem pozostawała od czasu śmierci męża oraz wielomiesięczne niepowodzenia w poszukiwaniu pracy i obawy o przyszłość swoją i syna, odbiły się negatywnie na jej stanie zdrowia psychicznego, jak i fizycznego. Podniosła, że w dniu 22 kwietnia 2015 r., tj. w dniu zawierania umowy o pracę nie mogła przewidzieć, że wypadek, któremu ulegnie w dniu 26 kwietnia 2015 r. pokrzyżuje jej plany związane z nowym zatrudnieniem. Zaznaczyła, że wyłącznie zdarzenie o charakterze losowym, sprawiło, że pracę wykonywała przez tak krótki okres czasu. Po wyjściu ze szpitala okazało się bowiem, że czeka ją długa i ciężka rehabilitacja, celem przywrócenia jej do pełnej sprawności. Podkreśliła, że wykonywana przez nią praca na stanowisku przedstawiciela handlowego wymaga ciągłego dokształcania w zakresie prezentowanego sprzętu. Z tego względu, przed przystąpieniem do wykonywania obowiązków służbowych, musiała opanować informacje zawarte w przekazanych jej przez pracodawcę materiałach szkoleniowych. Jednocześnie, przygotowując się do pracy w kolejnym tygodniu, cały czas pozostawała pod telefonem na wypadek gdyby zaistniała konieczność jej osobistego stawiennictwa w firmie. W ocenie odwołującej, o ile zatem umowa o pracę jest faktycznie wykonywana, nie można kwestionować podlegania pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu. Skoro bowiem z zawarciem umowy o pracę wiąże się obowiązek ubezpieczeń emerytalno-rentowych, chorobowych i wypadkowych, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia nimi i ewentualnego korzystania ze świadczeń nie może być traktowane jako obejście prawa. Z kolei świadomość jednej lub nawet obydwu stron, co do możliwości uzyskania w przyszłości świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie oznacza, że zatrudnienie jest pozorne. Na tej podstawie ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu w okresie od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r. (odwołanie z dnia 21 września 2015 r., k. 2-7 a.s.).

W dniu 12 listopada 2015 r. odwołująca złożyła analogiczne odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 13 sierpnia 2015 r., stwierdzającej, że nie podlega ona, jako pracownik u płatnika składek (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r. Powyższe odwołanie zostało przez odwołującą wniesione do Sądu Okręgowego w Warszawie, XIV Wydziału Ubezpieczeń Społecznych. Postanowieniem z dnia 25 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych, uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał do rozpoznania zgodnie z właściwością Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Powyższa sprawa w przedmiocie podlegania przez odwołującą ubezpieczeniu chorobowemu została zarejestrowana pod sygn. akt VII U 143/16. Zarządzeniem z dnia 25 stycznia 2016 r., Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt VII U 143/16 z niniejszą sprawą celem ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt VII U 1532/15 (odwołanie z dnia 12 listopada 2015 r. k. 2-7, postanowienie 25 listopada 2015 r. k. 19, zarządzenie z dnia 25 stycznia 2016 r. k. 26 – dokumenty zgromadzone w aktach sprawy o sygn. VII U 143/16).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 października 2015 r. organ rentowy podniósł, że brak jest wiarygodnych dowodów mogących potwierdzić faktyczne świadczenie przez ubezpieczoną pracy na rzecz ww. pracodawcy. Ponadto w trakcie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego strony nie przedstawiły dokumentów, potwierdzających faktyczne zatrudnienie odwołującej w spornym okresie czasu, w postaci m.in. zaświadczenia lekarskiego, stwierdzającego zdolność ubezpieczonej do wykonywania pracy na stanowisku przedstawiciela handlowego oraz zaświadczenia o ukończeniu szkolenia z dziedziny bezpieczeństwa i higieny pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że samo zawarcie umowy o pracę nie stwarza tytułu do objęcia ubezpieczeniem społecznym i w związku z tym prawa do świadczeń. Jeżeli bowiem czynność prawna zawarcia umowy o pracę została zawarta wyłącznie w celu uzyskania świadczeń pieniężnych z tytułu ochrony ubezpieczeniowej, jaką przepisy o ubezpieczeniach społecznych zapewniają osobie wykonującej pracę na podstawie umowy o pracę, umowę taką należy uznać za nieważną, jako zawartą dla pozorów. Powołując się na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego organ rentowy podkreślił, że podleganie ubezpieczeniu społecznemu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę. Nie stanowi bowiem podstawy do objęcia ubezpieczeniem społecznym

dokument nazwany umową o pracę, jeżeli rzeczywisty stosunek prawny nie odpowiada treści art. 22 k.p. Dodał także, że przy ocenie pozorności umowy o pracę racjonalność zatrudnienia pracownika stanowi istotną przesłankę dla oceny ważności umowy o pracę. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych może kwestionować wysokość wynagrodzenia i ważność samej umowy o pracę, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że umowa nosi znamiona pozorności i pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa. Organ rentowy wskazał, iż w realiach rozpoznawanej sprawy, ubezpieczona w dniu 22 kwietnia 2015 r. przeszła wyłącznie szkolenie zapoznające ją z działaniem sprzętu medycznego, które zostało przeprowadzone przez J. K. (1) – współnika Spółki, natomiast cztery dni później stała się niezdolna do pracy. Z kolei samo podpisanie umowy o pracę i zgłoszenie do ubezpieczenia nie jest wystarczające dla uzyskania świadczeń, albowiem konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i to czyniły. Nie może bowiem być tolerowana sytuacja, w której osoba zainteresowana w uzyskaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego, do których nie ma tytułu, z pomocą płatnika składek wytwarza dokumenty służące wyłącznie do tego celu. W ocenie organu rentowego przedstawione powyżej okoliczności dają zatem podstawy do stwierdzenia, że umowa o pracę z dnia 22 kwietnia 2015 r. została zawarta dla pozorów w rozumieniu art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i z naruszeniem zasad współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) – jedynie w celu uzyskania świadczeń z FUS. Wobec powyższego, decyzją z dnia 13 sierpnia 2015 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. stwierdził, że K. S., jako pracownik u płatnika składek (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu w okresie od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 20 października 2015 r. k. 21-22 a.s.).

Postanowieniem z dnia 01 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477⁽¹¹⁾ § 2 k.p.c. zawiadomił o toczącym się postępowaniu (...) Spółkę Komandytowa” z siedzibą w W. (postanowienie z dnia 01 lutego 2016 r. k. 55 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. S., urodzona w dniu (...), w dniu 21 września 2000 r. ukończyła z wynikiem dobrym studia wyższe licencjackie na kierunku Zarządzanie i Marketing (...) w W., uzyskując tytuł zawodowy licencjata. W okresie od dnia 17 października 1994 r. do dnia 19 lipca 1995 r. odwołująca była zatrudniona w charakterze konsultanta celnego w Agencji (...) z siedzibą w W.. Następnie w okresie od dnia 01 sierpnia 1995 r. do dnia 31 grudnia 1999 r. odwołująca świadczyła pracę na tożsamym stanowisku pracy na rzecz Agencji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a w okresie od dnia 10 czerwca 2000 r. do dnia 31 sierpnia 2000 r. była zatrudniona na stanowisku asystenta ds. marketingu w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Po ustaniu powyższego okresu zatrudnienia, odwołująca poświęciła się wychowaniu syna oraz prowadzeniu własnej zarejestrowanej działalności gospodarczej, polegającej na świadczeniu usług z zakresu jazdy konnej, którą po pewnym czasie zdecydowała się zawiesić z uwagi na zbyt dużą konkurencję na rynku oraz brak perspektyw związanych z możliwością rozwoju firmy w zadowalającym zakresie. Na podjęcie powyższej decyzji miał wpływ również fakt upływu 2-letniego okresu przewidującego możliwość opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia ww. działalności na preferencyjnych zasadach. Po zawieszeniu ww. działalności gospodarczej, a następnie po jej zlikwidowaniu, odwołująca pozostawała na wyłącznym utrzymaniu męża M. S.. Jednocześnie w 2013 r., w trosce bezpieczeństwa swoje i rodziny, odwołująca zawarła z Narodowym Funduszem Zdrowia umowę dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego, zaś składki z tego tytułu opłacał jej mąż. Nagła śmierć M. S. w styczniu 2015 r., spowodowała, że odwołująca znalazła się w bardzo trudnej sytuacji osobistej i materialnej. W związku z powyższym, odwołująca podjęła aktywne działania zmierzające do znalezienia stałego miejsca zatrudnienia celem zapewnienia środków utrzymania dla siebie i swojego nastoletniego dziecka. Znalezienie przez odwołującą pracy było jednak znacznie utrudnione z uwagi na fakt wieloletniego przebywania w domu i wyłączenia z aktywności zawodowej przez długi okres czasu, jak również z uwagi na wymagający rynek pracy nastawiony na zatrudnianie osób wykwalifikowanych oraz legitymujących się wieloletnim doświadczeniem zawodowym (odpis skrócony aktu zgonu k. 9, umowa Nr (...) dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego z dnia 03 czerwca 2013 r. k. 11-12, wniosek o objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem zdrowotnym k. 13-14, zeznania odwołującej k. 86-88, k. 89, k. 142-143, k. 145, zeznania świadka R. J. k. 87-89, kwestionariusz osobowy dla pracownika k. 113 a.s.).

J. K. (1), od dnia 09 kwietnia 2002 r. prowadzi własną zarejestrowaną działalność gospodarczą pod nazwą (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W., której przedmiotem jest m.in. sprzedaż hurtowa wyrobów farmaceutycznych i medycznych, których odbiorcami są przede wszystkim osoby ze schorzeniami natury diabetologicznej. Wspólnikiem ww. Spółki komandytowej jest żona zainteresowanego M. K., która nie uczestniczy w prowadzeniu powyższej działalności gospodarczej. Świadomość chęci dostosowania firmy do aktualnych potrzeb rynku celem pozyskania nowych klientów i zwiększenia dochodowości Spółki spowodowała, że w listopadzie 2014 r., zainteresowany podjął decyzję o zatrudnieniu nowego pracownika na stanowisku przedstawiciela handlowego, który byłby odpowiedzialny m.in. za realizację określonego planu marketingowego związanego ze sprzedażą oferowanych produktów. W tym celu, J. K. (1) umieścił w formie bezpłatnej na portalu internetowym (...) ogłoszenie o pracę na stanowisku przedstawiciela handlowego. Odwołująca odpowiedziała na powyższą ofertę pracy, albowiem w tym czasie z uwagi na nienajlepszą sytuację finansową aktywnie poszukiwała stałego miejsca zatrudnienia. W wyniku przeprowadzonych rozmów kwalifikacyjnych z potencjalnymi kandydatami, J. K. (1) wybrał jedną osobę, natomiast odwołującą umieścił na liście rezerwowej. Pomimo tego, odwołująca raz w miesiącu osobiście przyjeżdżała do jego firmy celem ustalenia, czy nic się nie zmieniło i czy nadal może liczyć na zatrudnienie. W dość krótkim odstępie czasu od momentu przeprowadzenia powyższych rozmów kwalifikacyjnych, J. K. (1) zdecydował o zatrudnieniu kolejnej osoby na stanowisku przedstawiciela handlowego, co było podyktowane zwiększeniem popytu na rynku krajowym na produkty o charakterze medycznym i farmaceutycznym, których dystrybucją zajmowała się jego firma. W tym czasie, J. K. (1) zamierzał także wprowadzić na rynek nowy produkt w postaci aparatu do badania hemoglobiny glikowanej i w związku z tym zależało mu na zatrudnieniu osoby, która podjęłaby skuteczne działania marketingowe i sprzedażowe związane z nowym oferowanym produktem, trafiając do jak najszerszego kręgu odbiorców, do którego zaliczać się miały przede wszystkim osoby ze środowiska lekarskiego. W tym też celu, J. K. (1) skontaktował się z odwołującą i zaproponował jej zatrudnienie na oferowanym przez siebie stanowisku pracy przedstawiciela handlowego. Dokonując powyższego wyboru, J. K. (1) kierował się przede wszystkim kwalifikacjami zawodowymi odwołującej, posiadanym przez nią wykształceniem o profilu ekonomicznym, jak również umiejętnościami w zakresie nawiązywania relacji interpersonalnych, które następnie mogłyby się przełożyć na relacje z potencjalnymi klientami. Powyższe względy zdecydowały o zatrudnieniu K. S. na stanowisku przedstawiciela handlowego w (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. (odpis z KRS k. 64, zeznania zainteresowanego J. K. (1) k. 118-121, k. 143, k. 145, zeznania odwołującej k. 86-88, k. 89, k. 142-143, k. 145 a.s.).

W związku z powyższym, w dniu 22 kwietnia 2015 r. K. S. zawarła z J. K. (1), współwłaścicielem Spółki (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. umowę o pracę na okres próbny, wynoszący 3 miesiące, tj. od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r. Strony umowy ustaliły, że ubezpieczona począwszy od dnia 22 kwietnia 2015 r. obejmie stanowisko przedstawiciela handlowego w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 3.494,00 zł brutto. Kryterium przyznania odwołującej wynagrodzenia we wskazanej wysokości, była kwota wynagrodzeń otrzymywanych przez innych początkujących przedstawicieli handlowych. Jako miejsce wykonywania obowiązków wskazano siedzibę pracodawcy w W. przy ul. (...) oraz teren całego kraju. Czas pracy odwołującej miał obejmować 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym. Wypłata wynagrodzenia miała następować przelewem na konto odwołującej do ostatniego dnia miesiąca, którego wynagrodzenie dotyczyło. W ramach zatrudnienia na stanowisku przedstawiciela handlowego, odwołująca miała zajmować się przede wszystkim sprzedażą bądź wypożyczaniem dwóch rodzajów sprzętów medycznych oraz aparatów do badania hemoglobiny glikowanej. Z uwagi na specyfikę pracy na stanowisku przedstawiciela handlowego, w dniu zawarcia umowy o pracę odwołująca została przeszkolona z zakresu zasad i metod obsługi oferowanego sprzętu oraz charakterystyki badań, które miały być prowadzone przy jego użyciu. Powyższe szkolenie z odwołującą przeprowadził J. K. (1) w siedzibie firmy, a następnie przekazał odwołującej materiały szkoleniowe, zawierające szczegółowe informacje na temat choroby, jaką jest cukrzyca, z którymi miała się ona zapoznać się w domu. W trakcie szkolenia w siedzibie firmy byli obecni inni pracownicy, a mianowicie S. K., zatrudniony w charakterze przedstawiciela handlowego i L. J., zatrudniona w charakterze pracownika administracyjnego. Szkolenie trwało około 2,5 godziny. W następnym tygodniu, tj. w poniedziałek 25 kwietnia 2015 r., J. K. (1) miał przeegzaminować odwołującą z posiadanej wiedzy, po czym miała ona wraz z nim udać

się na pierwszą rozmowę z klientem po to, aby zobaczyć jak wygląda jej przebieg, a jednocześnie pozyskać niezbędne doświadczenie zawodowe, które mogłaby później wykorzystać przy przeprowadzeniu samodzielnych negocjacji. We wskazanej powyżej dacie, J. K. (1) nie udostępnił odwołującej bazy danych klientów, jak również nie przekazał jej żadnych narzędzi niezbędnych do pracy, albowiem miało to nastąpić w dniu 25 kwietnia 2015 r. Swoją obecność w pracy w dniach 22-24 kwietnia 2015 r. odwołująca potwierdziła, podpisując się na liście obecności (indywidualna karta pracy pracownika k. 99, zeznania zainteresowanego J. K. (1) k. 118-121, k. 143, k. 145, zeznania odwołującej k. 86-88, k. 89, k. 142-143, k. 145, zeznania świadka L. J. k. 141-142, k. 145, zeznania świadka S. K. k. 142, k. 145 a.s., dokumenty zgromadzone w aktach osobowych odwołującej).

K. S. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych od dnia 22 kwietnia 2015 r. przez płatnika składek (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. z tytułu zawartej umowy o pracę. W dokumentach rozliczeniowych płatnik składek zadeklarował za miesiąc kwiecień 2015 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne odwołującej w wysokości 582,07 zł. Powyższego zgłoszenia dokonała księgowa J. K. (2), która w ramach prowadzenia własnej jednoosobowej działalności gospodarczej, zajmowała się obsługą księgową firmy J. K. (1), z którym współpracowała od 1999 r. Powyższe zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych wpłynęło do organu rentowego w dniu 28 kwietnia 2015 r., a więc z zachowaniem obowiązującego 7-dniowego terminu od daty powstania obowiązku ubezpieczenia (zeznania świadka J. K. (2) k. 140-141, k. 145, pismo z dnia 13 lipca 2016 r. wraz z załącznikami k. 106-108 a.s., dokument (...) k. 47-49 - dokumentacja zgromadzona w aktach rentowych odwołującej).

W niedzielę 24 kwietnia 2015 r., K. S., celem treningu relaksacyjnego i zaspokojenia potrzeby na odprężenie i przywrócenie dobrego samopoczucia, postanowiła skorzystać z wielokrotnie ponawianej propozycji znajomych i pożyczyć od nich konia w celach jeździeckich. Odwołująca posiada bowiem uprawnienia trenerskie do jazdy konnej, natomiast wcześniej prowadziła własną działalność gospodarczą, polegającą na świadczeniu usług z tego zakresu. Z uwagi jednak na niezbyt dobre samopoczucie oraz stres, który towarzyszył jej przez długi okres czasu, odwołująca nie zdołała zapanować nad koniem, którego prowadziła, w efekcie, czego po kilkuset metrach galopu na oślep, spadła z konia w sposób bardzo niefortunny. Bezpośrednio po wypadku, odwołująca była hospitalizowana w Wojskowym Instytucie Medycznym (...) Szpitalu (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), gdzie w wyniku przeprowadzonych badań rozpoznano u niej uraz wielonarządowy, odmę i krwiaka prawej jamy opłucnej, strefę stłuczenia z ogniskami mięszu płata dolnego płuca prawego, złamanie żeber V-XII po stronie prawej, stłuczenie prawego płata wątroby, obejmujące segmenty V/VII/VIII, rozdarcie mięszu wątroby w segmentach VII/VIII, wieloodłamowe złamanie bliższego końca lewej kości udowej oraz złamanie wyrostków poprzecznych w odcinku lędźwiowym kręgosłupa po stronie lewej. Po zakończeniu leczenia chirurgicznego, w dniu 04 maja 2015 r., odwołująca celem dalszego leczenia została przeniesiona do Kliniki Traumatologii i zakwalifikowana do zabiegu stabilizacji złamania bliższego końca kości udowej. Zabieg otwartej repozycji i stabilizacji złamania gwoździem śródszpikowym Gamma został wykonany w dniu 06 maja 2015 r. Odwołująca została wypisana do domu z zaleceniem chodzenia o dwóch kulach łokciowych z markowaniem lewej kończyny dolnej, kontynuacji ćwiczeń wyuczonych w klinice, kontroli w poradni ortopedycznej oraz przyjmowania leków przeciwbólowych. Z uwagi na długotrwałą nieobecność odwołującej w pracy, co było związane z koniecznością odbycia przez nią rehabilitacji, J. K. (1) postanowił rozwiązać z nią stosunek pracy z chwilą upływu okresu próbnego, tj. z dniem 31 lipca 2015 r. Jednocześnie J. K. (1) wypłacił odwołującej wynagrodzenie za pracę za okres od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 25 kwietnia 2015 r. (karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 12 maja 2015 r. k. 8, zeznania świadka R. J. k. 87-89, zeznania odwołującej k. 86-88, k. 89, k. 142-143, k. 145, zeznania świadka J. K. (1) k. 118-121, k. 143, k. 145, świadectwo pracy k. 136 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. przeprowadził postępowanie wyjaśniające na okoliczność zgłoszenia K. S. do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W.. W oparciu o wyniki przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego oraz w świetle zgromadzonych dowodów, organ rentowy uznał, że umowa o pracę na podstawie, której odwołująca została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych przez ww. płatnika składek została zawarta w celu obejścia przepisów z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych. Zdaniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, płatnik składek nie przedstawił wymiernych dowodów potwierdzających faktyczne zatrudnienie K. S.. Organ rentowy wskazał, iż w realiach rozpoznawanej

sprawy, ubezpieczona w dniu 22 kwietnia 2015 r. przeszła wyłącznie szkolenie zapoznające ją z działaniem sprzętu medycznego, które zostało przeprowadzone przez J. K. (1) – współnika Spółki, natomiast cztery dni później stała się niezdolna do pracy. Z kolei samo podpisanie umowy o pracę i zgłoszenie do ubezpieczenia nie jest wystarczające dla uzyskania świadczeń, albowiem konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i to czyniły. Zdaniem organu rentowego analiza faktyczna i prawna zgromadzonego w toku postępowania wyjaśniającego materiału, uzasadnia stwierdzenie, że ubezpieczona nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u wyżej wymienionego pracodawcy, albowiem zawarta w dniu 22 kwietnia 2015 r. umowa o pracę, jako czynność zmierzająca do obejścia prawa jest nieważna (pismo z dnia 28 lipca 2015 r., k. 17, zawiadomienie z dnia 17 czerwca 2015 r., k. 55-59 – dokumentacja zgromadzona w aktach rentowych odwoływanej).

W oparciu o powyższe ustalenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., na podstawie art. 83 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt. 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt. 1, art. 38 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 z późn. zm.) oraz art. 58 § 2 i art. 83 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz. U. z 1964 r. nr 16 poz. 93 z późn. zm.) oraz art. 22 § 1 i art. 300 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy (Dz. U. z 1998r. nr 21 poz. 94 z późn. zm.) wydał w dniu 13 sierpnia 2015 r. decyzję nr (...), w której stwierdził, że K. S., jako pracownik u płatnika składek (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu w okresie od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r. (decyzja z dnia 13 sierpnia 2015 r., nr (...) - dokumentacja zgromadzona w aktach rentowych odwoływanej).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, K. S. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 21 września 2015 r., k. 2-7 a.s., odwołanie z dnia 12 listopada 2015 r. – akta sprawy o sygn. VII U 143/16).

Powołane przez Sąd Okręgowy dowody z dokumentów, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, były wiarygodne, korespondowały ze sobą oraz z osobowymi źródłami dowodowymi i tworzyły spójny stan faktyczny. Co istotne, strony, w tym organ rentowy, nie kwestionowały ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z tych dokumentów, należało uznać za bezsporne i mające rozstrzygające znaczenie.

Sąd Okręgowy dał również wiarę zeznaniom świadków: R. J. (k. 87-89 a.s.), J. K. (2) (k. 140-141, k. 145 a.s.), L. J. (k. 141-142, k. 145 a.s.), S. K. (k. 142, k. 145 a.s.) oraz słuchanej w charakterze strony odwoływanej K. S. (k. 86-88, k. 89, k. 142-143, k. 145 a.s.) i zainteresowanego J. K. (1) (k. 118-120, k. 121, k. 143, k. 145 a.s.). Zarówno ww. świadkowie oraz odwołująca i zainteresowany w sposób precyzyjny przedstawili posiadane informacje dotyczące okoliczności zawarcia przez strony umowy o pracę, warunków zatrudnienia K. S. oraz charakteru pracy, jaką miała ona wykonywać, przebiegu jej choroby, pobytu w placówce medycznej, a także jego wpływu na niemożność świadczenia przez odwołującą obowiązków wynikających z zawartej umowy o pracę. Zainteresowany J. K. (1) wskazał także na racjonalne powody, dla których zatrudnił odwołującą w swojej firmie, a świadkowie L. J. i S. K. potwierdzili, że widzieli odwołującą w siedzibie firmy J. K. (1) w dniu 22 kwietnia 2015 r., wskazując jednocześnie, że w tej dacie odwołująca odbyła szkolenie, mające przygotować ją do pracy na stanowisku przedstawiciela handlowego. Zeznania świadków były spójne, logiczne i jasne, a nadto korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, tak osobowym, jak i rzeczowym. Brak było w nich wewnętrznej sprzeczności i dlatego też stały się one podstawą ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd Okręgowy ocenił zeznania odwoływanej K. S. (k. 86-88, k. 89, k. 142-143, k. 145 a.s.), która w sposób nie budzący wątpliwości opisała okoliczności związane z zawarciem przedmiotowej umowy o pracę, jej charakteru oraz wskazała przyczynę, która przesądziła o niemożności świadczenia przez nią pracy, począwszy od dnia 25 kwietnia 2015 r. Jej zeznania były logiczne, spójne wewnętrznie i konsekwentne, a nadto zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadka oraz dokumentami z leczenia, z których niezbitnie wynika, że odwołująca w dniu 24 kwietnia 2015 r. doznała wypadku w trakcie jazdy konnej, który był przyczyną interwencji medycznej oraz wskazaniem do długotrwałej rehabilitacji, która uniemożliwiła jej realizację przedmiotowej umowy o pracę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 13 sierpnia 2015 r., nr (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie kluczowe było ustalenie, czy umowa o pracę zawarta przez ubezpieczoną K. S. z płatnikiem składek (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. jest umową ważną i skuteczną, czy też - jak twierdzi ZUS - umowę tę zawarto dla pozorów, w związku z czym nie wywołała ona i nie wywołuje skutków w zakresie podlegania przez K. S. ubezpieczeniom społecznym.

Przystępując do oceny prawnej przedmiotu sporu, w pierwszej kolejności przyznać należy, że dokonywana przez organ rentowy kontrola zgłoszeń do ubezpieczenia oraz prawidłowości i rzetelności obliczenia składki oznacza przyznanie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych kompetencji do badania samego tytułu ubezpieczenia wynikającego z zawarcia umowy o pracę, a zatem badania również ważności takiej umowy (por. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 stycznia 2013 r., III AUa 1039/12 oraz z dnia 25 września 2012 r., III AUa 398/12).

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 1, art. 11 ust.1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.), obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalno- rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy w okresie od momentu nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art. 22 § 1 k.p.). W ujęciu art. 22 § 1 k.p. stosunek pracy to relacja prawna łącząca pracodawcę i pracownika, na której treść składają się wzajemne prawa i obowiązki. Zgodnie z treścią powołanego przepisu zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy pod kierownictwem pracodawcy w czasie i miejscu przez niego wyznaczonym za wynagrodzeniem. Swoistość stosunku pracy wyraża się w jego cechach, które odróżniają go od stosunków cywilnoprawnych, a także zwyczajowej, okazjonalnej pomocy członków najbliższej rodziny świadczonej na rzecz określonego przedsiębiorcy, w ramach których świadczona jest praca. Do tych właściwości stosunku pracy należą: dobrowolność zobowiązania, zarobkowy charakter stosunku pracy, osobisty charakter świadczenia pracy oraz podporządkowanie pracownika co do miejsca, czasu i sposoby wykonywania pracy, wyrażające się również w możliwości wydawania pracownikowi poleceń dotyczących pracy.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, stwierdzić należało, że sformułowany przez organ rentowy zarzut pozorności umowy o pracę w oparciu o przepis art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p. był chybiony.

Jak trafnie wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 2013 r. (II PK 299/12) oświadczenie woli jest złożone dla pozorów, jeżeli jest symulowane. Symulacja ta musi się składać z dwóch elementów. Po pierwsze, strony, które dokonują symulowanej czynności prawnej, próbują wywołać wobec osób trzecich przeświadczenie (niezgodne z rzeczywistością), że ich zamiarem jest wywołanie skutków prawnych, objętych treścią ich oświadczeń woli. Po drugie między stronami musi istnieć tajne, niedostępne osobom trzecim porozumienie, że te oświadczenia woli nie mają wywołać zwykłych skutków prawnych (akt konfidencji). A zatem jest to porozumienie, co do tego, że zamiar wyrażony w treści symulowanych oświadczeń woli nie istnieje lub że zamiar ten jest inny niż ujawniony w symulowanych oświadczeniach. Niezgodność rzeczywistego zamiaru stron z treścią czynności prawnej musi odnosić się do jej skuteczności prawnej oraz woli powołania do życia określonego stosunku prawnego.

Sąd Najwyższy zwraca w tym orzeczeniu uwagę, że przepis art. 83 § 1 k.c. opisuje dwie różne postaci pozorności. Pierwsza z nich dotyczy sytuacji, gdy strony dokonują czynności prawnej dla pozorów i jej dokonanie nie służy ukryciu innej czynności prawnej. Można tu mówić o pozorności zwykłej, bezwzględnej lub o symulacji absolutnej, bezwzględnej. Druga dotyczy sytuacji, gdy strony dokonują czynności prawnej pozornej w celu ukrycia innej

czynności prawnej (dysymulowanej), której skutki prawne rzeczywiście chcą wywołać. Czynność prawna pozorna, wyrażająca oświadczenie woli pozorne, nie ukrywające innej czynności prawnej, nie wywołuje między stronami skutków prawnych, gdyż jest nieważna w świetle art. 83 § 1 k.c. Oświadczenie woli stron nie może wywołać skutków prawnych odpowiadających jego treści, ponieważ same strony tego nie chcą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 1986 r., I CR 45/86).

Osoba, która zawarła fikcyjną umowę o pracę, nie podlega ubezpieczeniu społecznemu i nie nabywa prawa do świadczeń wynikających z tego ubezpieczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., II UKN 32/96 oraz z dnia 17 marca 1998 r., II UKN 568/97). Fakt, że oświadczenia stron umowy zawierają określone w art. 22 k.p. formalne elementy umowy o pracę, nie oznacza jednak, że umowa taka jest ważna. Jeżeli bowiem strony nie zamierzały osiągnąć skutków wynikających z umowy, w szczególności jeżeli nie doszło do podjęcia i wykonywania pracy, a jedynym celem umowy było umożliwienie pracownikowi skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, umowa taka jest pozorna (art. 83 k.c.).

W rozpoznawanej sprawie K. S. z dniem 22 kwietnia 2015 r. podjęła pracę w ramach stosunku pracy w wymiarze pełnego etatu i wykonywała ją do momentu przejścia na zwolnienie lekarskie, natomiast pracodawca świadczenie to przyjmował - co w świetle przekonującego stanowiska Sądu Najwyższego, wyklucza przyjęcie pozorności umowy o pracę. Wprawdzie Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 14 marca 2001 r. (II UKN 258/00) i z dnia 19 stycznia 2010 r. (I UK 261/09) podniósł, że brak pozorności nie wyklucza rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), to jednak w ocenie Sądu Okręgowego, teza taka powinna mieć mocne, jednoznaczne oparcie w stanie faktycznym sprawy i nie może pozostawać jedynie w sferze domysłów, czy sugestii ze strony organu rentowego - jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega na takim ukształtowaniu treści tej czynności prawnej, że z punktu widzenia formalnego nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości (w znaczeniu materialnym) zmierza do zrealizowania celu, którego osiągnięcie jest zakazane przez ustawę. Pojęcia obejścia prawa i pozorności są więc sobie bliskie znaczeniowo i czasem się pokrywają. Organ rentowy nie może jednak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji zasadnie twierdzić, iż przedmiotowa umowa zawarta została dla pozoru, a jednocześnie zmierzała do obejścia prawa w rozumieniu art. 58 k.c. Przepisy art. 83 k.c. i art. 58 § 1 k.c. stanowią odrębne, samodzielne i wykluczające się wzajemnie podstawy nieważności czynności prawnej. Czynność zmierzająca do obejścia prawa nie może być jednocześnie czynnością pozorną z tego choćby względu, że pierwsza zostaje rzeczywiście dokonana, druga zaś jest jedynie symulowana. Niekiedy ważna może być w świetle art. 83 § 1 zd. drugie k.c. czynność ukryta. Dopiero wówczas jest możliwe badanie jej treści i celu w świetle kryteriów wyrażonych w art. 58 k.c. Nie jest więc możliwe obejście prawa poprzez dokonanie czynności prawnej pozornej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2013 r. I UK 649/12).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie potwierdzają, aby celem zawartej umowy o pracę był brak woli rzeczywistego jej świadczenia z jednej strony i brak woli korzystania z tej pracy przez drugą stronę. Zawierając przedmiotową umowę o pracę K. S. nie mogła przewidzieć, że w dniu 24 kwietnia 2015 r. ulegnie nieszczęśliwemu wypadkowi, w wyniku którego stanie się długotrwale niezdolna do pracy. Nie mógł tego przewidzieć również J. K. (1). Z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że K. S. zawierając umowę o pracę, miała intencję świadczenia pracy na jej podstawie. Stąd też, gdyby nie problemy zdrowotne, powstałe u niej na skutek zaistniałego zdarzenia losowego, jakim był wypadek w trakcie jazdy konnej, którego nie mogła wcześniej przewidzieć, mogłaby świadczyć pracę na rzecz ww. płatnika składek, przy czym o wadze tych problemów świadczy konieczność hospitalizacji oraz odbycia intensywnego leczenia ortopedycznego i długotrwałej rehabilitacji. Co więcej potwierdzeniem faktu świadczenia przez odwołującą pracy w dniu 22 kwietnia 2015 r., a także wyrazem późniejszej gotowości do jej świadczenia na rzecz J. K. (1), była okoliczność, że w istocie w pierwszym dniu zawarcia umowy o pracę, odwołująca odbyła szkolenie z zakresu zasad i metod obsługi oferowanego sprzętu oraz charakterystyki badań, które miały być prowadzone przy jego użyciu. Czynności te z uwagi na specyfikę pracy przedstawiciela handlowego, były niezbędne dla prawidłowego przygotowania odwołującej do późniejszego wykonywania pracy na ww. stanowisku pracy, które przede wszystkim było związane z odbywaniem samodzielnych spotkań z klientami, w trakcie, których następowała prezentacja oferowanego sprzętu medycznego. Odbycie przez odwołującą specjalistycznego szkolenia w powyższym zakresie,

należało zatem do jej obowiązków pracowniczych. Jednocześnie w dniu 22 kwietnia 2015 r. pracodawca przekazał odwołującej materiały szkoleniowe, zawierające szczegółowe informacje na temat choroby, jaką jest cukrzyca, z którymi miała się ona zapoznać się w domu, po czym w dniu 25 kwietnia 2015 r. miała wykorzystać zdobytą wiedzę w trakcie spotkania z klientem, co jednak uniemożliwił jej nieszczęśliwy wypadek. Powyższe szkolenie odwołująca odbyła na wyraźne polecenie pracodawcy, jak również zostało ono przeprowadzone pod jego kierownictwem. Tym samym, w dniu 22 kwietnia 2015 r., praca była wykonywana pod kierownictwem płatnika składek zarówno, co do miejsca, czasu świadczenia pracy, jak i jej przedmiotu. W świetle powyższych ustaleń nie można zatem podzielić gołosłownego zarzutu organu rentowego, że umowa o pracę została zawarta jedynie dla pozorów celem uzyskania ochrony ubezpieczeniowej i świadczeń z ubezpieczenia społecznego i jako taka jest nieważna. Jednocześnie wskazać należy, że cel zawarcia umowy o pracę, jakim jest chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego – wbrew zarzutom organu rentowego – nie jest sprzeczny z ustawą, ani nie zmierza do jej obejścia, nie świadczy też o pozorności umowy. Objęcie ubezpieczeniem społecznym i uzyskanie świadczeń z tego ubezpieczenia jest wszak głównym celem zawierania umowy o pracę. Powyższego stanu rzeczy nie zmienia także fakt braku przedłożenia przez odwołującą i płatnika składek zaświadczenia potwierdzającego, że K. S. od dnia 22 kwietnia 2015 r. była zdolna do podjęcia pracy, jak również zaświadczenia o odbytym szkoleniu bhp, albowiem okoliczność ta nie może powodować nieważności umowy o pracę w związku z celem skierowanym na obejście prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p. i art. 229 k.p.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 r. II UK 275/04). Jednocześnie fakt ten w powiązaniu z okolicznościami już opisanymi, nie nasuwa wątpliwości, co do zawartego przez strony stosunku pracy, czyniąc wiarygodnym stanowisko stron w rozpoznawanej sprawie.

Zaakcentować przy tym, że przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych nie uzależniają skuteczności nawiązania stosunku pracowniczego od czasookresu trwania konkretnej umowy, od długości wcześniej przysługującej ochrony ubezpieczeniowej, czy też od stanu zdrowia pracownika. Z tego wynika, że nagle przerwanie relacji z pracodawcą bądź nieprzystąpienie do realizacji umowy o pracę w ustalonym czasie z powodu pogorszenia stanu zdrowia pracownika, nie może wpływać negatywnie na powstały stosunek ubezpieczenia społecznego i skutki z niego wynikające. Dla powstania wskazanych skutków konieczne jest bowiem skuteczne nawiązanie umowy o pracę. Skutku takiego nie rodzi zawarcie przez strony umowy o pracę bez woli jej realizacji, nawet jeżeli strony podejmują jakieś czynności, które mają na zewnątrz pozorować realizację umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 maja 2014r., III AUa 826/13). W przedmiotowej sprawie, z przyczyn wyjaśnionych, nie zaistniała sytuacja, aby strony umowy o pracę nie zamierzały jej realizować, co wynika z przedłożonych do akt sprawy dokumentów, jak również z relacji przesłuchanych w sprawie świadków.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zarzuty pozorności stosunku prawnego powstałego pomiędzy K. S., a (...) Spółką Komandytową” z siedzibą w W. nie znajdują uzasadnienia. Pomiędzy stronami faktycznie został nawiązany stosunek pracy, a argumentacja prezentowana przez organ rentowy zarówno w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji z dnia 13 sierpnia 2015 r., jak również w odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 października 2015 r., w obliczu materiału dowodowego zebranego w sprawie, nie była wystarczająca do wykazania pozorności zawartej umowy.

Sąd Okręgowy zważył, że co prawda odwołująca na skutek zaistnienia nagłego zdarzenia nie przystąpiła do wykonywania powierzonych czynności w dniu 25 kwietnia 2015 r., a okres jej rzeczywistego świadczenia pracy wynosił jeden dzień, ale okoliczność ta nie zmienia faktu, że po stronie odwołującej istniała chęć oraz gotowość do świadczenia pracy zgodnie z zakresem obowiązków ustalonym przez płatnika składek. Powyższe wynikało również z osobistej sytuacji odwołującej, która po śmierci męża aktywnie poszukiwała stałego miejsca zatrudnienia celem zapewnienia sobie oraz swojemu nastoletniemu dziecku środków utrzymania. Odwołującej bardzo zależało na znalezieniu pracy, czego potwierdzeniem był fakt, że po odbytym spotkaniu rekrutacyjnym i umieszczeniu jej osoby na liście rezerwowej, K. S. raz w miesiącu osobiście przyjeżdżała do firmy celem ustalenia, czy nic się nie zmieniło i czy nadal może liczyć na zatrudnienie. Mając na uwadze powyższe okoliczności, trudno jest zatem przyjąć, aby odwołująca nie kierowała się zamiarem rzeczywistego podjęcia zatrudnienia i świadczenia pracy w oparciu o nawiązany stosunek pracowniczy. Realizacja umowy o pracę z dnia 22 kwietnia 2015 r. okazała się jednak niemożliwa na skutek zdarzenia nagłego,

do jakiego doszło w dniu 24 kwietnia 2015 r. Wobec powyższego, zarówno K. S., jak i J. K. (1) w chwili zawierania umowy o pracę nie składali pozornych oświadczeń woli, gdyż w rzeczywistości odwołująca chciała świadczyć pracę i świadczyła ją jako pracownik w dniu 22 kwietnia 2015, r., a J. K. (1) przyjmował tę pracę, jako pracodawca i wypłacił za nią wynagrodzenie. To, że wnioskodawczyni nie pojawiła się w pracy w poniedziałek w dniu 25 kwietnia 2015 r. było spowodowane zdarzeniem losowym – wypadkiem, który miał miejsce w trakcie jazdy konnej, na skutek którego odwołująca doznała wielonarządowego urazu. Tego samego dnia wnioskodawczyni z tego powodu trafiła do szpitala, gdzie w dniu 06 maja 2015 r. wykonano u niej zabieg otwartej repozycji i stabilizacji złamania bliższego końca lewej kości udowej gwoździem śródszpikowym Gamma. Odwołująca została wypisana do domu z zaleceniem chodzenia o dwóch kulach łokciowych z markowaniem lewej kończyny dolnej, kontynuacji ćwiczeń wyuczonych w klinice, kontroli w poradni ortopedycznej oraz przyjmowania leków przeciwbólowych. Niewątpliwie zatem doznane obrażenia były przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawczyni w spornym okresie czasu, tj. od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r. Wnioskodawczyni nie wiedziała, że w dniu 24 kwietnia 2015 r. stanie się niezdolna do pracy, nie planowała wypadku. Chciała kontynuować rozpoczęte w dniu 22 kwietnia 2015 r. zatrudnienie, lecz wypadek losowy jej to uniemożliwił.

Ustalony w rozpoznawanej sprawie stan faktyczny świadczy nie o pozorności złożonych przez strony oświadczeń woli ani nie o obejściu ustawy, lecz o spełnieniu warunku zatrudnienia pracowniczego stanowiącego tytuł ubezpieczenia. Do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby zgłoszenie do tego ubezpieczenia dotyczyło osoby, która w rzeczywistości pracy nie świadczyła, a więc nie wykonywała zatrudnienia w ogóle albo wykonywała je na podstawie innej umowy niż umowa o pracę. W prawie ubezpieczeń społecznych nie decyduje ważność umowy o pracę związana z zamiarem dyktującym potrzebę jej zawarcia, lecz to, czy zawierające ją strony miały zamiar wzajemnego zobowiązania się - pracownik do świadczenia pracy, a pracodawca do dania mu pracy i wynagrodzenia za nią - oraz czy umowa była w rzeczywistości realizowana. Nie jest także istotny czas (okres trwania) tej realizacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 października 2005 r., I UK 32/05). W ocenie Sądu nie ma zatem podstaw, aby uznać, że zawarcie umowy o pracę z dnia 22 kwietnia 2015 r. było zaplanowane przez strony z zamiarem nieprzystąpienia przez odwołującą do jej realizacji. Dowodzi tego nagłość choroby odwołującej, a także brak dowodów złożenia przez strony umowy pozornych oświadczeń woli.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne i na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że odwołująca K. S., jako pracownik u płatnika składek (...) Spółka Komandytowa” z siedzibą w W. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 22 kwietnia 2015 r. do dnia 31 lipca 2015 r.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)